

Lad mig slå fast med det samme: Dansk Folkeparti er tilhænger af økonomisk vækst, økonomisk fremgang, velfærd og uddannelse på et højt internationalt niveau. Vi har dog ikke behov for, at EU fastsætter disse målsætninger, da det helt givet er alle regeringers og nationale parlamenters målsætning at gøre det godt for deres egne borgere.

I Dansk Folkeparti anser vi Lissabonstrategien for at være et fejlskøn, for hvorfor er EU egentlig bedre til at skabe vækst og velfærd end f.eks. det danske Folketing? Og hvordan kan EU blive til den mest konkurrencedygtige økonomi, når EU for det første ikke har én økonomi, men består af flere økonomier, og for det andet ikke kan eller skal reformere de enkelte landes økonomiske og sociale systemer? Det er gode spørgsmål, som det naturligvis står alle frit for at besvare i løbet af debatten i dag.

Vi finder det ikke specielt betryggende at lade EU tage sig af disse målsætninger, når arbejdsløsheden i EU er på 7,3 pct. og tilsvarende i Danmark på 3,4 pct. Måske er vi faktisk helt af os selv i stand til at skabe en fornuftig økonomisk vækst og dermed nationalt løfte opgaven bedre, end EU formår. Når vi hører regeringen prale af sig selv i valgkampe og i andre sammenhænge, så lyder det jo også, at denne regering har skabt økonomisk vækst i Danmark. Det er vi sådan set enige i fra Dansk Folkepartis side, og vi går endda og bilder os selv ind, at vi også har en del af æren og ansvaret for den førte økonomiske politik, Lissabonstrategi eller ej.

Noget tyder på, at en lang række områder hører naturligt ind under nationalstatens kompetencer. Rent faktisk klarer EU sig dårligere end f.eks. USA, når vi kigger på arbejdsløsheden og på den økonomiske vækst, og hvis ikke Danmark var der til at pynte på gennemsnittet, ville det se værre ud i statistikkerne. Ungdomsarbejdsløsheden er således dobbelt så høj i EU, som den er i Danmark.

Jeg tror ikke, vi skal overlade mere og mere til EU's skåltale om, hvor godt det hele kunne være, såfremt og hvis EU rykker beslutningerne længere væk fra Folketinget og dermed længere væk fra de danske vælgere. Den udvikling er Dansk Folkeparti imod, og i stedet for hver gang at konkludere, at det går for langsomt på grund af for lidt centralstyring, var det måske en tanke værd at konkludere det modsatte, nemlig at der skal mere magt og indflydelse til de enkelte lande og mindre centralstyring. Det er Dansk Folkepartis udgangspunkt for debatten.

Når det er sagt, finder vi det relevant at påpege, at målsætningerne i Lissabonstrategien et stykke hen ad vejen netop er målsætninger, som medlemslandene forpligter sig til at gennemføre på frivillig basis. Det er naturligvis positivt, men det er nu engang også sådan, at hvad der er frivilligt, med tiden går hen og bliver obligatorisk. Og dermed indsnævres den nationale selvbestemmelse. Den risiko er der altid, og det er en ubehagelig risiko at løbe, uanset hvordan man vender og drejer det.

I Dansk Folkeparti anser vi det heller ikke for et EU-anliggende at skabe social samhørighed. Vi mener, at beskæftigelsespolitik, uddannelsespolitik og socialpolitik er anliggender for Folketinget. EU skal som udgangspunkt ikke nærme sig disse områder, og derfor ser vi gerne, at EU trækker følehornene til sig og udviser den nødvendige tillid til medlemslandenes egne folkevalgte politikere.

I Dansk Folkeparti er vores indgangsvinkel til dansk politik uanset fagområde ikke Lissabonstrategiens målsætninger – det er derimod vores egne målsætninger om at skabe bedre vilkår for danske borgere. Det er muligt, at vi når til det samme resultat som alle andre, men udgangspunktet er et andet, og derfor er vi principielt set milevidt fra hinandens synspunkter. Det kan måske ses som en lille og ubetydelig forskel, men for Dansk Folkeparti – og jeg tror også for andre EU-kritiske bevægelser – er det helt afgørende.

Kl. 15.05

Lissabonstrategien er set ud fra et dansk synspunkt måske endda overflødig. I Danmark har vi for længst opnået og overgået langt de fleste af målene i erklæringen, og derfor kan vi med rette opfordre andre lande i og uden for EU til at kigge mod nord, hvilket adskillige medlemslande allerede gør på eget initiativ, senest den nyvalgte franske præsident.

Danmark fungerer i disse år som foregangsland for de fleste europæiske lande, der kæmper med høje arbejdsløshedstal og underskud på de statslige budgetter. Den danske model kombinerer et frit og selvregulerende arbejdsmarked med høj social sikring af den enkelte borger. Den model kan andre lande frit kopiere og tilpasse deres lokale forhold.

EU består i dag af 27 vidt forskellige lande, og deres forskellige økonomiske modeller og systemer kan ikke uden videre harmoniseres. Jeg anerkender dog fuldt ud, at det giver mening og kan være en fordel for f.eks. danske studerende,